

gæringen inden klagefristens udløb. Klagefristen løber i så fald videre fra det tidspunkt, hvor afgørelsen er meddelt parten, dog med mindst 14 dage. Der kan i øvrigt henvises til bemærkningerne nedenfor til § 24, stk. 2.

I tilfælde, hvor en part har fremsat anmodning om sagens genoptagelse, men hvor myndigheden ikke finder grundlag for at ændre afgørelsen, må begæringen jævnlig opfattes som en begæring om en begrundelse for den trufne afgørelse, jfr. lovforslagets § 24. I sådanne tilfælde bør begrundelsen meddeles i overensstemmelse med reglerne i lovforslagets kapitel 6, også for at undgå, at parten på grundlag af en eventuel efterfølgende begæring om begrundelse opnår en yderligere forlængelse af en eventuel klagefrist i medfør af bestemmelsen i § 24, stk. 2.

Til § 20

Bestemmelsen i lovforslagets § 20 svarer med enkelte lovtekniske ændringer i det hele til § 12 i den gældende lov om offentlighed i forvaltningen. I bestemmelsen i stk. 2, nr. 3, er det præciseret, at bestemmelsen i stk. 1 om partshøring efter partens begæring ikke finder anvendelse i tilfælde, hvor der ved lov er fastsat særlige bestemmelser, der sikrer, at parten kan få adgang til at afgive en udtalelse til sagen, inden afgørelsen træffes. Dette svarer til, hvad der i administrativ praksis antages at gælde efter § 12 i den gældende lov om offentlighed i forvaltningen.

Om samspillet mellem denne bestemmelse og lovforslagets regler om partshøring på myndighedens initiativ henvises til de almindelige bemærkninger til lovforslaget ovenfor under pkt. 8 c.

Til kapitel 5

Bestemmelserne i lovforslagets §§ 21 og 22 indeholder regler om henholdsvis klagevejledning og vejledning om eventuel frist for domstolsprøvelse. Bestemmelserne i lovforslaget om klagevejledning følger i det væsentlige grundlovsudvalgets indstilling herom. Om baggrunden for bestemmelserne kan der i det hele henvises til de almindelige bemærkninger til lovforslaget ovenfor under pkt. 8 d.

Til § 21

Bestemmelserne i lovforslagets § 21 om klagevejledning med hensyn til adgangen til at indbringe en forvaltningsafgørelse for en overordnet forvaltningsmyndighed til efterprøvelse svarer i det væsentlige til det af grundlovsudvalget udarbej-

dede udkast til et cirkulære herom. Der henvises til side 60 i betænkningen.

Om de principielle synspunkter, der kan anføres til støtte for gennemførelsen af en almindelig regel om sådan klagevejledning, henvises til betænkningen side 58 f., jfr. også referatet a.st. s. 53-57 af folketingets ombudsmands praksis.

Bestemmelsen vedrører kun vejledning om adgangen til at påklage til anden forvaltningsmyndighed (administrativ rekurs). Derimod indebærer bestemmelsen ikke, at myndigheden af sig selv er forpligtet til at give vejledning om muligheden for at rette henvendelse til den almindelige kommunale tilsynsmyndighed eller en speciel tilsynsmyndighed eller om muligheden for at klage til folketingets ombudsmand. Det følger imidlertid af den almindelige vejledningspligt, der gælder for alle forvaltningsmyndigheder, at myndighederne skal oplyse borgerne om disse muligheder, når der skønnes at være behov herfor, samt om nødvendigt vejlede borgerne om den nærmere fremgangsmåde. Vejledningspligten på dette område vil blive fremhævet i den almindelige vejledning om forvaltningsretlige spørgsmål, som justitsministeriet vil udarbejde i tilknytning til loven.

Efter *stk. 1* skal enhver afgørelse, som kan påklages til anden forvaltningsmyndighed, være ledsaget af en klagevejledning. Det er uden betydning, om klageadgangen er lovhjemlet eller blot følger af den almindelige ulovbestemte regel om administrativ rekurs. Klagevejledning skal kun gives i forbindelse med afgørelser, der umiddelbart kan påklages til en overordnet forvaltningsmyndighed. Afgørelser, der træffes som led i selve sagsforberedelsen (procesledende afgørelser), skal derfor kun ledsages af klagevejledning, hvis afgørelsen kan påklages særskilt, jfr. således § 15, stk. 4, i det foreliggende lovforslag, og sml. i øvrigt betænkningen side 59.

Klagevejledningen skal ifølge bestemmelsen angive, hvilken myndighed der er klageinstans, samt nærmere oplysninger om fremgangsmåden, herunder f.eks. om klagen eventuelt skal indsendes gennem den myndighed, der har truffet afgørelse i 1. instans, og eventuelle andre oplysninger, der er egnede til at fremme behandlingen af klagesagen. Klagevejledningen må endvidere i fornødent omfang indeholde oplysning om, hvorvidt der inden for det pågældende sagsområde gælder særlige begrænsninger i klageinstansens kompetence.

Som påpeget af udvalget (betænkningen side 59 f.) bør den foreslåede regel om klagevejledning ikke uden videre finde anvendelse i tilfælde, hvor forvaltningsafgørelsen meddeles mundtligt. Be-